

Benim Şehrim

– Şahan · 08 Mart 2018

Benim şehrimin yolları dar
Manzarasında göl, deniz olmaz
Kayalık belki, bir de buğday tarlası
Ama kanaate münbittir toprağı
Ekmesen de boy boy biter
Nadasa bırakılmaz tevekkül her sene ekilir
Bir tohumdan bin başak değil
Bir başaktan 40 konukluk sofraya çıkar

Benim şehrimin ırmakları coşkun akmaz
Sakindir, dingindir
Maviliğine dalıp kaybetmez seni,
Buldurur kaybettiğini
İyi bilir ne yapacağını
Bırakmaz uğramadık kapı
Benim şehrimin ırmakları edeplidir
Gece akar, gündüz sesi çıkmaz
Boynunu büker
Gece sessizce gönlüne girer

Benim şehrimin göğünde yıldızlar oynaşır
Geceyi gündüze çeviren
Alemi ayna gibi gösteren
Bırakmaz yolcuyla yolunda
Mihmandarlık eder hilalle
İner yeryüzüne bazen
Bir havuz içine ya da taş döşeli odaya,
Döner göğü, seni de döndürür
Sen dönerken şehir de döner
Hep aynı biçimde

Benim şehrimin zikri belli
Emindir beli ,dili ve eli
İcazeti vardır, kuşak sahibidir
Diğerkâmdır

Biri yerken bulunmaz bakan
Ve kıyamet koparan

Benim şehrimin kışı çetindir
Rüzgarı savurur da savurur
Kavaklar aşka gelir
Üşüyünce üstüne beyaz bir yorgan çeker
Üstünde kesif bir sis
Bir nefes çeker ve bırakır efkarını
Bazen durası gelir kıyama

Benim şehrimin avuç içinde
Bellidir kader çizgileri
Teri kokar helalin
Bilmez öyle şatafatı
Dili talebesidir gönlünün
Gönlü ise bir tele vurgun
Bazen bir er doğurur dilinde, bazen de kaleminde
Hak deyince tutulur nutku
Benim şehrim mazlumun tutkunu

Benim şehrimin efkarı büyük
Sevdası her haneden taşan bir yük
Bir çığlık gibi iner vadiye yaslanırken
Yedi düvele meydan okur gibi
Bağrı açık, gözü kara
Eğer mesele memleketse
Geçer serinden, her damlasından
Bir nefes alır o tertemiz havasından
Ve verir cephede son nefesini

Benim şehrim selam olsun...

Mehmet Şahan